

volgden elkander op; het korte zwaard van Zwaan schitterde in de zonnestralen. Reeds menige klewangslag was er mee gepareerd, reeds menige wond er mee toegebracht.

De vijand begon te wijken, hij verloor grond.

Dit wakkerde den moed der onzen aan; nog éénmaal een verwoeden en krachtigen aanval en voor dien stoot sloeg de vijand op de vlucht.

Toen verhief Zwaan zich op het hoogste punt van de omwalling en blies met schelle tonen het Wilhelmus. En onder het blazen werd het bebloede zwaard als zegeteeken omhoog geheven, de welbekende tonen van het Wilhelmus, dat op zulke oogenblikken zoo zielverheffend is, werden luide gehoord boven de oorverdoovende hoeras, boven het „leve de Koning” van onze dappere schare.

Eerst toen de luitenant Mollinger Zwaan de hand drukte, hem op den schouder sloeg en hem „een flink soldaat” noemde, was hij voldaan. Want zijn droom was voor een groot gedeelte verwezenlijkt.

Ook wij wenschen hem geluk; ook wij drukken hem in gedachten de

Toen luitenant Mollinger Zwaan de hand drukte.

hand; ook wij noemen hem „een flink soldaat”!

Zie, dat was een goed begin. Wel hadden wij dooden en gewonden, doch het doel was bereikt; voor een deel slechts, want er zou nog meer, nog veel

meer gevochten worden. De vijand was uit zijne sterke stelling met verlies verjaagd.

Thans kwam de kapitein Van Rijen aan het hoofd, en Zwaan, „de moedige hoornblazer van Lamhasan”, werd daarbij ingedeeld, omdat hij zulk een goed voorganger was, en omdat hij den weg daar zoo goed wist.